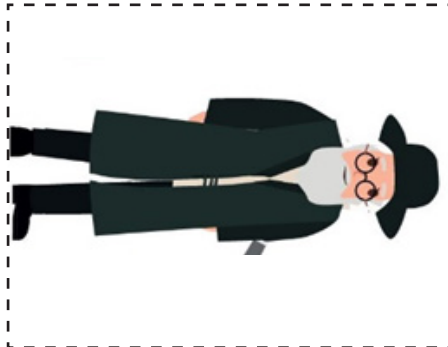

נספחים

נספח 1 - כרטיסיות אנשים

נספחים

משה חדד

שמחה דהן

מרים חדד

רחל דהן

יעקב דהן

נספחים

נספחים

רבקה חדד

אסתר דהן

ברוך דהן

אפרת חדד

שלמה חדד

נספחים

נספח 1 - כרטיסיות אנשים

שלום. קוראים לי ברוך דהן, אני בן 28, מתופף, גר בתל אביב ונשוי
לאסתר. וממש בקרוב אבא.

הרבה פעמים כששומעים את השם שלי מתפלאים, כי השם לא מתאים
למראה החיצוני שלי. והאמת שמי שחושב כך צודק...
לא תמיד הייתי גר בתל אביב.

רוב חיי גדלתי בירושלים, במשפחה דתית, למדתי בתלמוד תורה ואחר כך
גם בישיבה, יצאתי לשידוכים כמו כל החברים שלי, ובאופן כללי החיים
שלי היו חיים דתיים קלאסיים.

אבל לאחר כמה שנים הרגשתי שאני לא יכול ללמוד יותר בישיבה, ושזה
לא מה שאני רוצה לעשות בחיים שלי. תמיד נמשכתי למוסיקה
והחלטתי שאני רוצה ללמוד את זה בצורה מקצועית. הרגשתי שדרך
החיים שההורים שלי חינכו אותי אליה כבר לא מתאימה לי.
עזבתי את הישיבה והתחלתי ללמוד. לאט אט הורדתי גם את הכיפה,
הציצית וכל הסממנים הדתיים, עזבתי את הבית ועברתי לגור בתל אביב,
הפסקתי להקפיד על תפילות וגם ללמוד תורה.

ידעתי שהדרך שאני בוחר מאוד קשה להוריי, כי זו דרך שונה ממה שהם
מאמינים בו וממה שהם חינכו אליו, אבל הרגשתי שככה אני רוצה לחיות
את חיי.

ההורים שלי מצידם אף פעם לא הסתירו את הכאב שלהם על הדרך שבה
בחרתי, ואף אמרו לי את זה, אך עם כל הכאב שלהם הם מעולם לא נתנו
לי להרגיש זר, תמיד דלת הבית הייתה פתוחה בשבילי גם במראי החדש.
לקראת החתונה שלי עזרו במה שיכלו, אף על פי שזו לא החתונה שהם
חלמו עליה, ובשבתות ובחגים תמיד חיכו לי. אך גם אז לא ויתרו וניסו
להעיר אותי לתפילות וביקשו שלא אחלל שבת לידם. עד היום כשאני בא
הביתה, לפעמים בלילות אני שומע את אימא בוכה ומתפללת עליי.

נספחים

שלום. קוראים לי אפרת חדד, בת 24, רווקה, סטודנטית למחשבים וגרה בהוד השרון בדירה שכורה עם אחי שלמה שגדול ממני בשנה.

לא תמיד גרנו בהוד השרון רק שנינו.

גדלנו בחיפה, למשפחה דתית, למדנו בבתי ספר דתיים, בתנועת נוער דתית, וחיינו כמו כל בן נוער דתי בגילנו.

לאחר ששלמה סיים את הישיבה הוא החליט שהוא מתגייס לצבא, ובמקביל, גם אני סיימתי לימודים והחלטתי שאני רוצה שנת חופש, שבה אני אטייל ואעבוד.

לאט-לאט גילינו שנינו עולם אחר, שלא קשור לתורה ומצוות. שלמה הוריד את הכיפה ואני התחלתי ללכת במכנסיים, וככל שעבר הזמן היה קשה לראות שגדלנו במשפחה דתית.

להורים שלנו היה מאד קשה עם הדרך שבחרנו בה, כי זו דרך מאוד שונה ממה שהם מאמינים בו וחינכו אותנו אליו. וכשהם ראו שצורת חיינו משתנה היה להם מאוד קשה לקבל את זה. כשהיינו חוזרים הביתה הם היו אומרים לנו שלום רפה ולא ממש מדברים. הם לא שאלו אותנו לשלומנו, וכשהיינו עושים דברים אחרת ממה שנהוג בבית הם ממש כעסו עלינו, ולאחינו הקטנים הם לא הסכימו לצאת איתנו מהבית כי חששו שילמדו ממנו.

בשלב כלשהו כבר הרגשנו מאוד לא רצויים בבית, והחלטנו לשכור לעצמנו דירה משלנו בעיר מרוחקת.